

Temat tygodnia- Z kulturą za pan brat

6.04.2021-9.04.2021

Poznajemy wiarę we własne siły

1. „Legenda o Smoku Wawelskim” – słuchanie utworu i rozmowa na temat wiary we własne siły, jaką prezentował szewc Skuba.

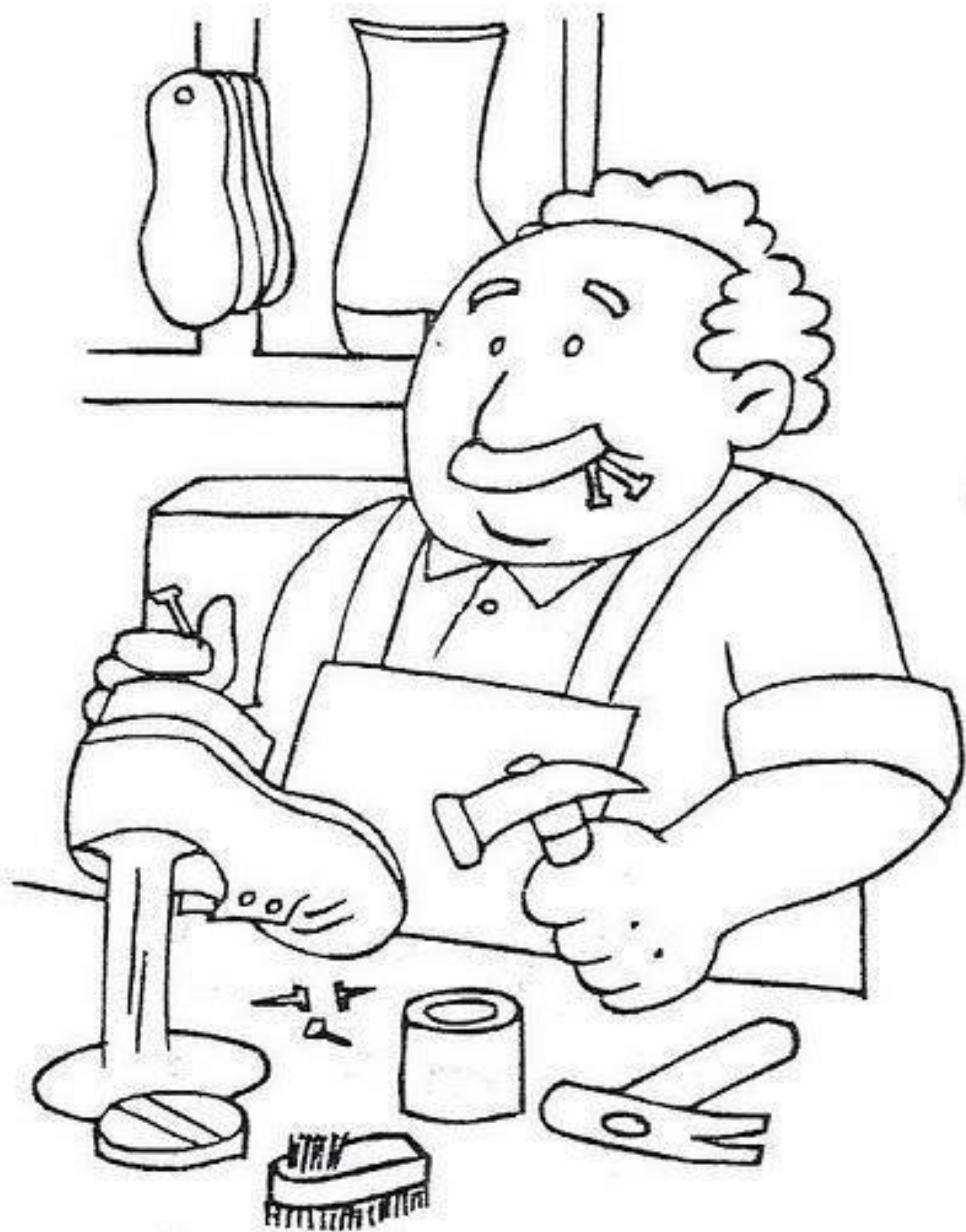
Legenda o Smoku Wawelskim Weronika Kostecka

Czy wiecie, co upamiętnia krakowski pomnik smoka stojący u stóp Wawelu? Ten potwór jest na szczęście z metalu i nikomu nie może zrobić krzywdy, ale jego pierwowzór nie na żarty nastraszył mieszkańców Krakowa. Dawno, dawno temu, tak dawno, że nikt już nawet nie pamięta, kiedy dokładnie to się wydarzyło, w pieczarze pod Wawelskim Wzgórzem zamieszkał najprawdziwszy, straszliwy smok ziejący ogniem. Gdy wydawał z siebie złowrogi ryk, drżały ściany wszystkich domów, a nawet ściany zamku, w którym mieszkał król Krak. Smok polował na pasące się owce i inne zwierzęta. Pożerał je, a gdy tylko ponownie zgłodniał, znów wyruszał na łowy, wprawiając w przerażenie wszystkich mieszkańców. Zdarzało mu się też porwać bezbronne dziewczęta. Ze strachu o swoje córki i żony krakowianie sami zaczęli podrzucać mu pod jaskinię tłuściutkie owce z nadzieją, że gdy potwór się naje, nie będzie polował. Wszyscy jednak drżeli na myśl, że w końcu zabraknie zwierząt... Król Krak rozmyślał od rana do wieczora, jak się pozbyć smoka. Ogłosił nawet, że śmiałek, który zabije potwora, dostanie w nagrodę rękę królewskiej córki. Kolejni rycerze stawali do walki ze smokiem, ale żaden z nich nie zdołał go pokonać. Tym, którzy mieli szczęście, udawało się uciec; innych smok pożerał, i to razem ze zbroją. Królowna płakała, król nie spał po nocach ze zmartwienia, a mieszkańcy byli coraz bardziej przerażeni. Któregoś dnia do zamku przybył szewczyk Skuba i skłonił się przed królem. – Wiem, jak uwolnić Kraków od tego podłego potwora! – obwieścił. Król wysłuchał całego planu. „To się może udać!” – pomyślał. Jeszcze tego samego dnia szewczyk zamknął się w swoim warsztacie i przystąpił do pracy, dodając sobie odwagi wesołą piosenką: Może nie jestem rycerzem, ale w swój rozum wierzę! Wiem, jak Kraków ocalić, król mnie na pewno pochwali! Potwór nie będzie już szkodzić. Król mnie za to nagrodzi! Oto, co wymyślił Skuba: zdobył gdzieś piękną, owczą skórę, wypełnił ją siarką i smołą, a następnie zszyl wszystko tak zręcznie, że wypchana owca wyglądała jak żywa. Nad ranem podrzucił ją pod smoczą pieczarę. Gdy tylko smok się obudził i poczuł, że jest głodny, wypęłzył na zewnątrz i zauważył smakowicie wyglądającą, tłuściutką owcę. Rzucił się więc na nią i połknął w całości, mlaszcząc z apetytem olbrzymim smoczym jęzorem. Minęło jednak zaledwie kilka chwil, gdy uczucie sytości ustąpiło miejsca straszliwemu pożarowi żołądka. Potwór poczuł, jak gdyby ogień trawił go od wewnątrz! Z upiornym jękiem smok rzucił się do brzegu Wisły i chcąc ugasić pragnienie, począł pić wodę; pił i pił, aż napęczniał tak bardzo, że nagle pękł z hukiem i rozpadł się na milion kawałków! Mieszkańcy Krakowa wiwatowali na cześć sprytnego szewca, a król Krak dotrzymał słowa: wkrótce Skuba i królowna stanęli na ślubnym kobiercu. Skuba opływał od tej pory we wszelkie dostatki, żał mu było jednak porzucić swoje ulubione zajęcie... dlatego nadal szyl poddanym buty!

Rodzic zadaje dziecku pytania do wysłuchanego utworu: Jaki straszliwy potwór mieszkał dawno temu w Krakowie? Co stawało się z rycerzami, których król wysyłał do walki z potworem? W jaki sposób Skuba zgładził potwora? Czy szewczyk pokonałby smoka, gdyby nie wierzył w siebie i swój plan? Dlaczego?

2. „Kiedy i dlaczego trudno nam uwierzyć w siebie?” – rozmowa kierowana. Dziecko wypowiada się na temat tego, czego nie lubi robić z braku wiary w siebie. R. zapisuje na kartce pomysły lub tworzy schematyczne obrazki. Może również wcześniej przygotować ilustracje przedstawiające sytuacje, w których dziecko często czuje zakłopotanie i niepewność. Dziecku będzie wówczas łatwiej zrozumieć „wiarę i brak wiary w siebie”. Następnie R. rozmawia z dzieckiem na temat tego, dlaczego w niektórych sytuacjach trudno uwierzyć w siebie i coś zrobić, oraz o towarzyszących temu uczuciach (obawa, że coś wyjdzie nie tak, strach przed odmową lub porażką, wstyd, że ktoś nas wyśmieje, nieśmiałość, a także ból brzucha, szybsze bicie serca, płacz).
3. Praca z KP2.25 – ćwiczenie motoryki małej, rozmowa o emocjach. Dziecko określa emocje, jakie mogą odczuwać osoby biorące udział w przedstawieniu. Wycina z bibuły kurtynę i przykleja ją w wyznaczonym miejscu na ilustracji.
4. Wyjście do ogrodu – Rysowanie kredą na płytach chodnikowych bohaterów poznanej legendy.
5. „Wiążę sznurówki” – praca indywidualna z dzieckiem, nauka wiązania sznurówek.
6. „Co robi szewc?” – rozmowa kierowana na temat pracy wykonywanej przez szewca. R. opowiada o zawodzie szewca i prezentuje dziecku ilustracje przedstawiające szewca w czasie pracy oraz narzędzia potrzebne do wykonywania tego zawodu.
7. „Szewc” - paca plastyczna. Pokoloruj rysunek.

W świecie filmu

1. „Co to jest film?” – rozmowa kierowana. R. pokazuje dziecku zdjęcie kamery filmowej i kadrów ze znanych dzieciom bajek. R. porządkuje wiadomości dzieci i wprowadza pojęcie „film animowany, inaczej rysunkowy lub kreskówka”.

2. „Filemon i Bonifacy” – słuchanie wiersza i rozmowa na jego temat, oglądanie odcinka filmu animowanego opowiadającego o przygodach tytułowych bohaterów

Filemon i Bonifacy Urszula Machcińska

Tu są uszka, tam ogonek. Proszę: oto Filemonek. Prawie cały jak śnieg biały. Taki śliczny kotek mały. Dzieci lubią tego kotka. Chce go głaskać, kto go spotka. Jest tam jeszcze Bonifacy. Czuje się jak w kociej pracy. Filemona wciąż pilnuje, Bo ten cały czas figluje. Bonifacy ma futerko Całe lśniące jak lustro. Lubi mięsko, ciepłe mleczko, Kocią karmę i jajeczko. Odwiedź kiedyś koty oba. Każdy z nich Ci łapkę poda. Chyba, że będą zmęczone. Może miały trudny dzień?

R. zadaje dziecku pytania do wysłuchanego utworu: Jak nazywają się bohaterowie wiersza? Jak wygląda Filemon? Jak wygląda Bonifacy? Co lubią robić koty z wiersza? Następnie pokazuje dziecku ilustracje obu kotów z bajki „Przygody kota Filemona” oraz zaprasza do obejrzenia jednego jej odcinka. Po obejrzeniu filmu R. pyta dziecko, czy rozpoznało bohaterów z bajki, i prosi o opowiedzenie ich przygód

https://www.youtube.com/watch?v=hjq7_uUlwHo

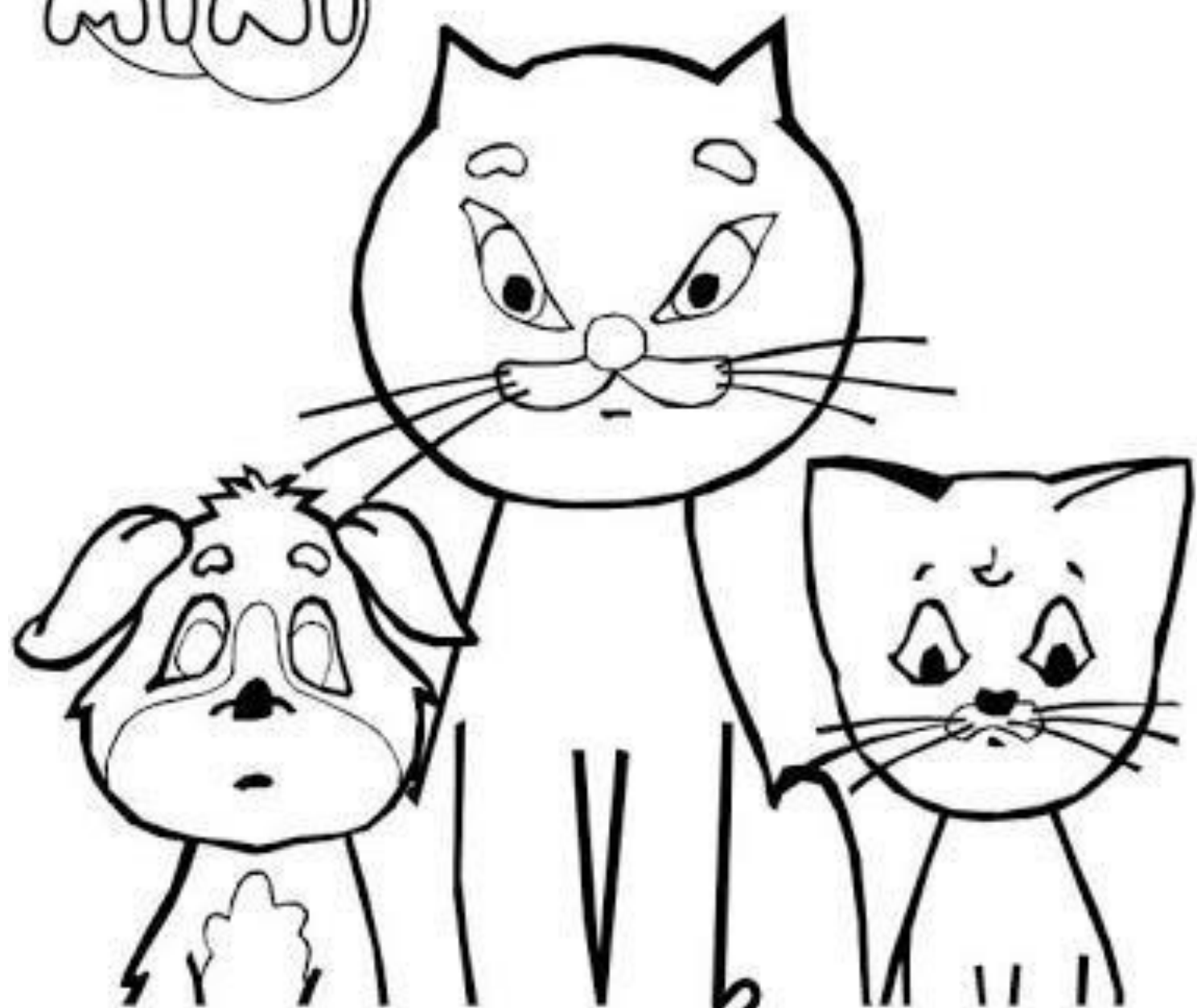
3. „Kocia muzyka” –dziecko wybiera dowolną piosenkę lub melodię i nuci ją w „kocim języku”.

4. Praca plastyczna- „Dziwny świat kota Filemona”

www.minimini.pl

MINI
MINI

DZIWNY ŚWIAT
KOTA FILEMONA

W teatrze

1. W teatrze'' – słuchanie wiersza i rozmowa na temat teatru **W teatrze**

Marlena Szeląg

W wygodnym fotelu siedzę w teatrze,
przed siebie na scenę wciąż patrzę, i patrzę...

Wtem gasną światła w wielkiej sali,
wszyscy rozmawiać zaraz przestali.
Do góry pnie się czerwona kurtyna,
bo właśnie spektakl się rozpoczyna.
Już scenografia wprawia w zdumienie,
do zamku przeniesie nas przedstawienie.

Wtem aktor wchodzi w złotej koronie
i siada dostojnie na wielkim tronie.
A z nim aktorka w sukni balowej,
odgrywa rolę mądrej królowej.
Już słyhać w dali trąby i dzwony,
poddani składają niskie ukłony.
Wtem rycerz pojawia się w lśniącej zbroi,
a obok niego koń płowy stoi.
Lecz koń ten nie jest żywą istotą,
jest rekwizytem, ręczną robotą.
I chociaż z drewna jest wyrzeźbiony,
to w przedstawieniu jest ożywiony.
I szybko tak mija mi czas w teatrze,
a gdy się boję, na scenę nie patrzę!
Kiedy się smucę lub kiedy wzruszę,
łezki w chusteczkę wytrzeć wnet muszę.
Są też momenty wielkiej radości,
skąd tyle emocji w mym sercu gości?
Teraz aktorzy zdejmują maski,
chyba czekają na widzów oklaski?
Z uśmiechem nisko nam się kłaniają,
wielkie uznanie i brawa dostają!
Czerwona kurtyna się opuściła
i całą scenę znów zasłoniła.
Wtem błysły światła w wielkiej sali,
wszyscy ze swoich foteli wstali.
I to już koniec jest przedstawienia –
Teatrze magiczny, do zobaczenia!

Rodzic zadaje dziecku pytania do wysłuchanego utworu:

W jakie miejsce przeniósł nas wiersz?

Po co chodzi się do teatru?

Jacy bohaterowie występowali w spektaklu, o którym opowiadał wiersz?

Co możemy zobaczyć i znaleźć w teatrze? (Rodzic rozmawia z dziećmi na temat scenografii, sali, sceny, kurtyny, aktorów, masek, kostiumów, afiszu, biletów itp.)

Jakie emocje, uczucia może w tobie wzbudzić przedstawienie teatralne?

Czy byłeś kiedyś w teatrze?

Czy ci się tam podobało?

Jeśli tak, to dlaczego?

Rodzic zadaje dziecku pytania do wysłuchanego utworu: W jakie miejsce przeniósł nas wiersz? Po co chodzi się do teatru? Jacy bohaterowie występowali w spektaklu, o którym opowiadał wiersz? Co możemy zobaczyć i znaleźć w teatrze? (R. rozmawia z dzieckiem i na temat scenografii, sali, sceny, kurtyny, aktorów, masek, kostiumów, afiszu, biletów itp.) Jakie emocje, uczucia może w nas wzbudzić przedstawienie teatralne?

MASKA TEATRALNA

KOSTIUM TEATRALNY

SCENA

AKTOR W KORONIE

AKTORKA W KORONIE

SALA TEATRALNA

KURTYNA

BILETY

AFISZ TEATRALNY

TEATR CAPITOL

Jasiek i Malgosia

MUZYKA:
MICHAŁ KONALCZYK
SCENOGRAFIA:
TAKER THEATER
GROUP
CHOREOGRAFIA:
MARCELINA
PANIUTA-JANKOWSKA

występują:

Beata Sadkowska Julia Kołakowska-Bytner / Agnieszka Wielgosz
Cezary Jankowski Kamila Połomska Artur Pontek / Jerzy Jan Połomski

Reżyseria: Jerzy Jan Połomski

Tekst: Dorota Stępień

T-ART PL

AGENCJA ARTYSTYCZNA T-ART PL ARTUR PONTEK

Claudia

ams

Gala

interia

wprost

MPT
TAXI 19191
VAN MOBBE ZAUFAC

MAXXX 95.8 FM

TeleTydzień

2. Film edukacyjny – „Jak powstaje spektakl teatralny?”

<https://www.youtube.com/watch?v=TkBHN9TYP-0>

3. „Kurtyna do góry, kurtyna w dół” - zabawa ruchowa. Dziecko maszeruje po sali w rytmie granym przez R. na tamburynie, trzymając za rogi chusty w kształtach prostokątów lub kwadratów. Gdy muzyka cichnie, R. podaje hasło: Kurtyna w dół! - dziecko chwyta chustę za dwa rogi, wyciąga do góry ręce, staje na palcach i powoli kuca, naśladując chustą opuszczanie kurtyny. Gdy muzyka cichnie i R. podaje hasło: Kurtyna w górę! - dziecko kuca i chwyta chustę za dwa rogi, po czym powoli wstaje, wyciąga ręce do góry i stoi na palcach, naśladując chustą podnoszenie kurtyny. Wznowienie gry na tamburynie jest znakiem do dalszego marszu.

4. Praca z KP2.26 - ćwiczenie grafomotoryczne, rysowanie masek po śladzie. Kolorowanie drugiej połowy maski tak, aby wyglądała jak pierwsza.

5. Wyjście do ogrodu/spacer- „Naturalne przedmioty rekwizytami teatralnymi” - zabawa twórcza. Dziecko szuka w ogrodzie/ na spacerze dowolnego materiału przyrodniczego, np. kamieni, patyków, liści, i zastanawia się, w co można je zamienić, aby stały się rekwizytami w dowolnym przedstawieniu teatralnym, np. patyk można zamienić w laleczkę, długopis, różdżkę, miecz itp.

Balet i opera nasze serca na teatr otwiera.

1. „Co to jest opera?” - rozmowa kierowana. R. pokazuje dziecku ilustrację z dowolnej opery. Następnie tłumaczy, że opera to taki rodzaj przedstawienia teatralnego, w którym aktorzy rozmawiają ze sobą, śpiewając, a muzyka buduje nastrój opowieści. Na koniec rozmowy R. może włączyć dziecku fragment dowolnego libretta, gdzie śpiewają soliści i zespół.

<https://www.youtube.com/watch?v=cFs1Ak21Sbk>

2. „Jak działa telefon” - zabawa badawcza, eksperyment. R. robi dziurki w dnach dwóch plastikowych kubeczków. Następnie przeciąga dość długi sznurek (ok. 2 m) przez otwory i zawiązuje jego końce. Gdy telefon jest gotowy, dziecko trzyma przy uchu jeden kubeczek, a R. mówi do drugiego kubeczka jakiegoś hasła. Dziecko przekazuje to, co usłyszało. Uwaga! Telefon będzie działał, jeżeli podczas przekazywania informacji sznurek łączący kubeczki będzie bardzo naprężony (fale dźwiękowe rozchodzą się po sznurku).

3. Praca z KP2.27 - ćwiczenie motoryki małej, układanie historyjki obrazkowej. Dziecko wycina trzy obrazki, a następnie układa je we właściwej kolejności i przyklejają na kartce. Na zakończenie opowiada historyjkę obrazkową „Bawimy się w teatr” .

4. „Dobre maniery w teatrze” - rozmowa kierowana z wykorzystaniem sylwet z emocjami. R. zadaje pytania na temat tego, jak należy zachować się w teatrze. Dziecko po każdym zdaniu podnosi do góry swoje sylwety z emocjami (jeżeli zachowanie opisane przez R. jest dobre - sylwetę z uśmiechniętą buźką, jeżeli było niewłaściwe - sylwetę z rozgniewaną miną) i kończą zdanie: Jeśli... to jesteśmy źli/szczęśliwi, bo nam przeszkadza/nie przeszkadza.

- Jeśli w teatrze twój sąsiad rozmawia, to..., bo nam przeszkadza.

- Jeśli w teatrze twój sąsiad grzecznie siedzi na swoim miejscu i jest cichutko, to..., bo nam nie przeszkadza.

- Jeśli w teatrze twój sąsiad kręci się na swoim miejscu, wstaje i siada, to...

Jeśli w teatrze twój sąsiad żuje głośno gumę i je cukierki, szeleszcząc papierkami, to

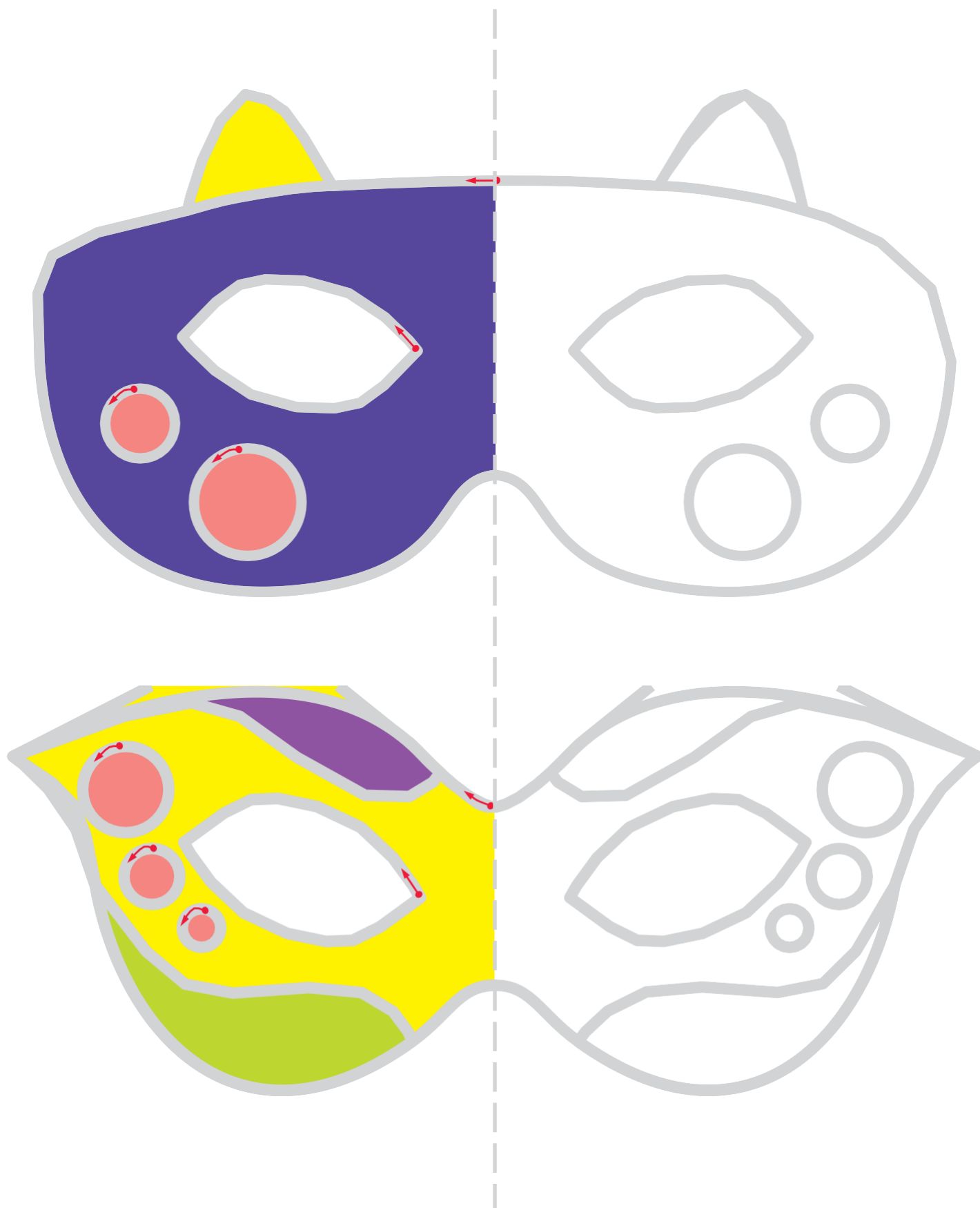
Rodzic może dowolnie modyfikować zabawę tak, aby omówić wszystkie aspekty kulturalnego zachowanie w teatrze.

WIARA W SIEBIE

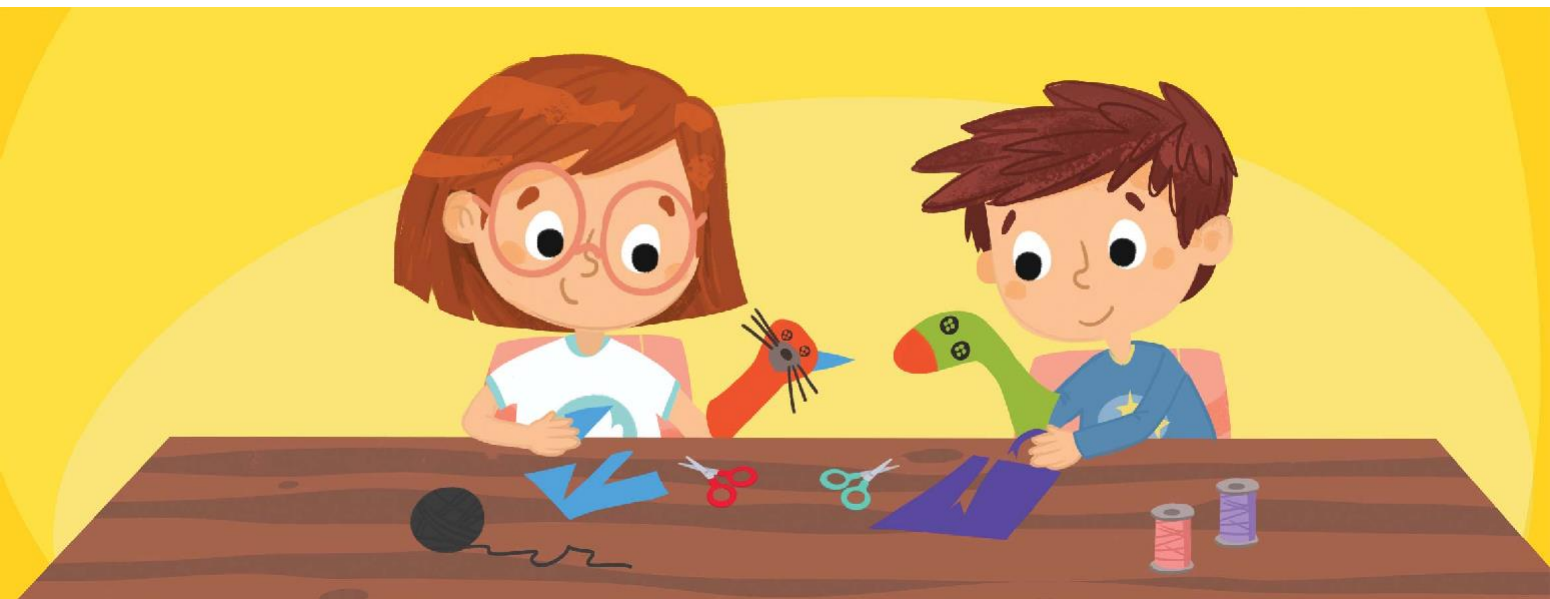
- Jak myślisz, jakie emocje mogą odczuwać dzieci biorące udział w przedstawieniu? ● Czy ty lubisz występować przed publicznością?
- Myj z bibuły kurtynę i przyklej ją na drzewku u góry strony tak, aby zasłoniła scenę i aktorów.

- Narysuj maski po śladzie - zacznij od strzałek.
- Pokoloruj druga połowę każdej maski tak, aby wyglądała jak pierwsza.

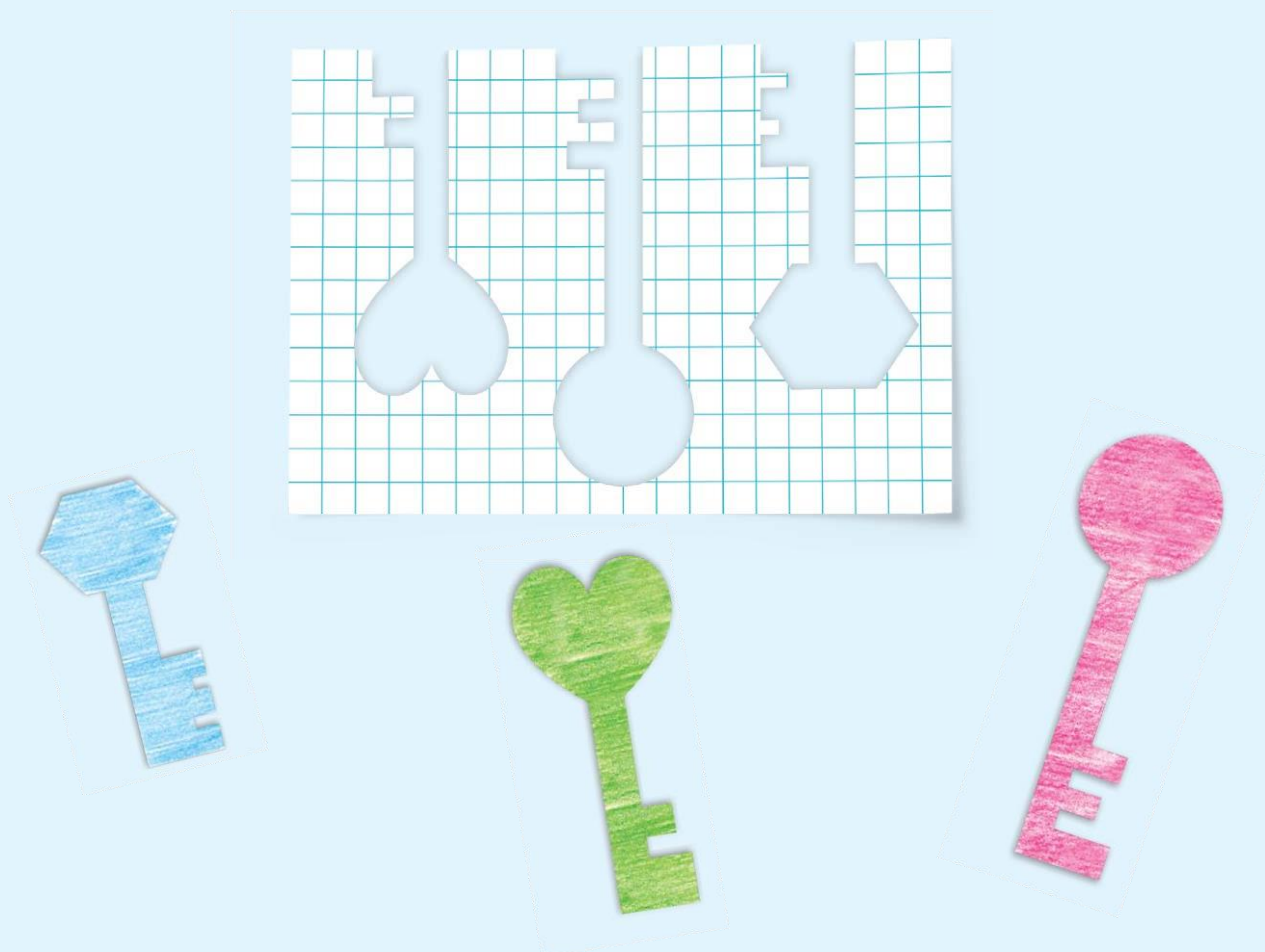

- Mytnij obrazki wzdłuż linii zaznaczonych na odwrocie. Przyjrzyj się obrazkom uważnie i powiedz, co było najpierw, co potem, a co na koncu.
- Naklej obrazki we właściwej kolejności na kartce.

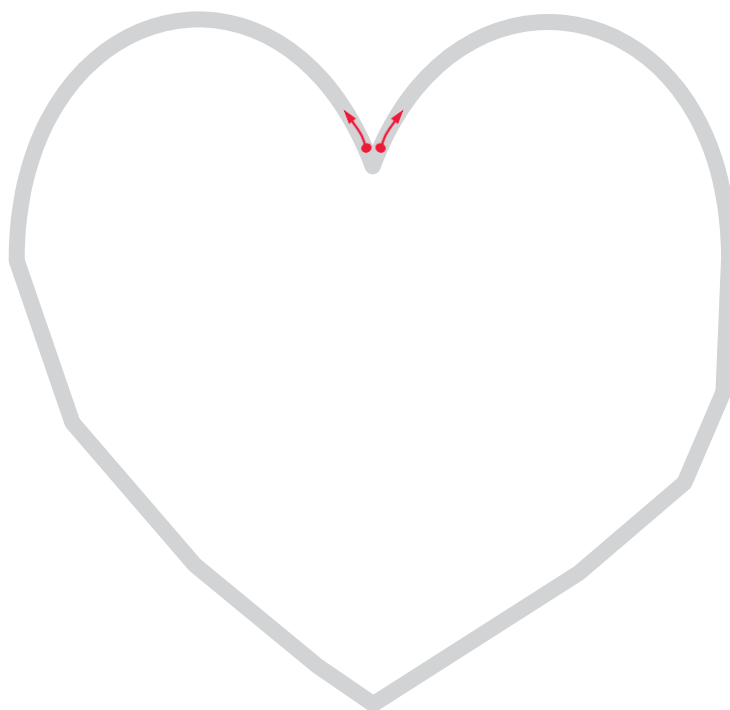

- Dzieci wycięły z kartki klucze w różnych kształtach, a potem je pokolorowały. Połącz linia klucze z odpowiednimi kształtami na kartce.

- Rysuj oburącz serce po śladzie - zacznij od strzałek. Pokoloruj serce na swój ulubiony kolor.

- Skreśl rysunki, na których są przedstawione niewłaściwe zachowania.
- Pokoloruj rysunki przedstawiające właściwe zachowania.

